

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Co/57/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7211228730
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 02. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Angelika Sopoligová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2017:7211228730.2

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Angeliky Sopoligovej a sudcov JUDr. Evy Feťkovej a JUDr. Ladislava Duditša v spore žalobcu: Štátny fond rozvoja bývania, so sídlom v Bratislave, Lamačská cesta 8, zastúpeného JUDr. Jozefom Bolješikom, advokátom so sídlom v Piešťanoch, Radlinského 50, proti žalovaným: 1/ I. N., L.. XX.XX.XXXX, J. E. T., J. XX/A, 2/ R. N., L.. XX.XX.XXXX, J. E. T., O. XX, 3/ S. N., L.. XX.XX.XXXX, J. E. T., T. X, 4/ E. P., L.. XX.XX.XXXX, J. E. Č., T. XX, zastúpeného JUDr. Matúšom Lemešom, so sídlom v Košiciach, Kuzmányho 29, IČO: 42 241 740, o zaplatenie 12.814,18 eur s prísl., o odvolaní žalovaných v 3. a 4. rade proti uzneseniu Okresného súdu Košice II č.k. 17C/129/2012-152 z 05.11.2015

rozhodol:

P o t v r d z u j e uznesenie.

P r i z n á v a žalobcovi proti žalovaným spoločne a nerozdielne plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania s tým, že plnením jedného zo žalovaných žalobcovi zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhých žalovaných.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice II (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) uznesením označeným v záhlaví zaviazal žalovaných v 1. až 4. rade nahradiť žalobcovi spoločne a nerozdielne trovy konania v sume 2.814,18 eur, titulom trov právneho zastúpenia na účet právneho zástupcu žalobcu JUDr. Jozefa Bolješika, do 30 dní od právoplatnosti uznesenia. Taktiež žalovaných v 1. až 4. rade zaviazal nahradiť žalobcovi spoločne a nerozdielne trovy odvolacieho konania v sume 353,93 eur titulom trov právneho zastúpenia na účet právneho zástupcu žalobcu JUDr. Jozefa Bolješika, do 30 dní od právoplatnosti uznesenia. Ďalej žalovaných v 1., 2. a 4. rade zaviazal zaplatiť spoločne a nerozdielne súdny poplatok za žalobu na začatie konania vo výške 768,50 eur na účet Okresného súdu Košice II, do 30 dní od právoplatnosti uznesenia.

2. Uznesenie odôvodnil tým, že rozsudkom č. k. 17C/129/2012-103 zo dňa 04.02.2013 súd prvej inštancie zaviazal žalovaných spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi 12.814,18 eur, nesplatené zmluvné úroky v zmysle Zmluvy o poskytnutí podpory vo výške 1.488,22 eur ku dňu 14.08.2011, úroky z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 12.814,18 eur od 15.08.2011 do zaplatenia a zmluvnú pokutu v zmysle článku VIII. ods. 8.4 Zmluvy o poskytnutí podpory vo výške 10 % z celej dlžnej sumy vo výške 1.430,24 eur a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť ostatných žalovaných. Týmto rozsudkom rozhodol, že o trovách konania bude rozhodnuté samostatným uznesením.

3. V zmysle ust. § 151 ods. 1 veta prvá, ods. 3, 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“), § 142 ods. 1 O.s.p. a § 149 ods. 1 O.s.p., taktiež v zmysle § 10 ods. 1, 2, § 13a ods. 1, § 16 ods. 3, § 15, § 16 ods. 3, 4 a § 18 ods. 3 Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“), § 7 ods. 1, 2 zákona č. 283/2002 Z. z. o

cestovných náhradách, súd prvej inštancie rozhodol o náhrade trov konania na súde prvej inštancie, keďže proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podala žalovaná v 3. rade v zákonnej lehote odvolanie, o ktorom Krajský súd v Košiciach rozsudkom č.k. 11Co/374/2013-131 zo dňa 30.07.2014 rozhodol tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a nariadil rozhodnúť o trovách odvolacieho konania spolu s rozhodnutím o trovách v konaní pred súdom prvej inštancie.

4. Súd prvej inštancie úspešnému žalobcovi priznal titulom odmeny a režijného paušálu odmenu vo výške 1.473,32 eur, v zmysle § 9 ods. 1, § 10 ods. 1, 2 v spojení s § 13a ods. 1 vyhlášky za päť úkonov právnej služby á 287,13 eur (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie žaloby na súd dňa 10.10.2011, vyjadrenie k odporu dňa 13.12.2011, účasť na pojednávaní dňa 26.11.2012 a účasť na pojednávaní dňa 4.2.2013), režijný paušál za tri úkony právnej služby v roku 2011 á 7,41 eur, za jeden úkon právnej služby v roku 2012 vo výške 7,63 eur a za jeden úkon právnej služby v roku 2013 vo výške 7,81 eur. Vychádzal z toho, že jedna šesťdesiatina výpočtového základu v roku 2012 predstavovala sumu 12,71 eur a v roku 2013 sumu 13,01 eur. Právny zástupca žalobcov podľa predložených dokladov cestoval na pojednávania motorovým vozidlom C. G. X.X K.-K. s priemernou spotrebou podľa technického preukazu 9,5 l/ 100 km, pričom súd vychádzal zo vzdialenosti Piešťany- Košice a späť 760 km a z ceny nafty ku 26.11.2012 vo výške 1,441 eur/ 1 liter a ku dňu 4.2.2013 vo výške 1,420 eur / 1 liter. Priznal úspešnému žalobcovi náhradu cestovných výdavkov za cestu advokáta žalobcu na pojednávania konané dňa 26.11.2012 a dňa 4.2.2013 ako súčet základnej náhrady za prejdené kilometre 2 x 139,08 eur (760 km x 0,183 - za cestu na obe pojednávania) a náhrady za spotrebované pohonné hmoty 104,04 eur (pojednávanie dňa 26.11.2012) a 102,52 eur (pojednávanie dňa 4.2.2013). Rovnako mu priznal v rámci náhrady trov právneho zastúpenia aj náhradu za stratu času advokáta žalobcu, z dôvodu cestovného na pojednávania konané dňa 26.11.2012 a dňa 4.2.2013 a to za 16 začatých polhodín po 12,71 eur, t.j. sumu 203,36 eur (pojednávanie dňa 26.11.2012) a za 16 začatých polhodín po 13,01 eur, t.j. sumu 208,16 eur (pojednávanie dňa 4.2.2013). Celková náhrada za cestovné výdavky a náhradu za stratu času tak predstavuje sumu 896,24 eur (2 x 139,08 eur + 104,04 eur + 102,52 eur + 203,36 eur + 208,16 eur). V konaní úspešnému žalobcovi tak súd priznal náhradu trov konania, ktorá pozostáva z trov právneho zastúpenia za odmenu a režijný paušál v celkovej výške 1.473,32 eur, a za náhradu cestovných výdavkov a náhradu za stratu času vo výške 896,24 eur. Nakoľko je právny zástupca žalobcu platiteľom dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) priznal mu nárok aj na 20 % DPH v rámci trov právneho zastúpenia, čo v tomto prípade predstavuje 20 % zo sumy 2.369,56 eur (1.473,32 eur + 896,24 eur), pričom DPH v tomto prípade predstavuje sumu 473,91 eur. Celková suma trov konania je vo výške 2.369,56 eur (trovy právneho zastúpenia) a 473,91 eur (DPH + trovy právneho zastúpenia).

5. V zmysle ust. § 224 ods. 1, 4 O.s.p. s odkazom na ust. § 142 ods. 1 O.s.p. súd prvej inštancie rozhodoval aj o trovách odvolacieho konania a keďže odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie konštatoval, že úspešnou stranou sporu bol v odvolacom konaní ako aj v konaní na súde prvej inštancie žalobca, ktorý si v zákonnej lehote po doručení rozsudku odvolacieho súdu uplatnil voči žalovaným aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania, ktorý mu súd v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení aj priznal vo výške 353,93 eur, predstavujúcich tarifnú odmenu za jeden úkon právnej služby (vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 06.05.2013), t. j. 287,13 eur a režijný paušál za rok 2013 vo výške 7,81 eur, navýšených o 20 % DPH.

6. V zmysle § 2 ods. 2, § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov, súd prvej inštancie zaviazal žalovaných na zaplatenie súdneho poplatku zo žaloby na začatie konania vo výške 768,50 eur, keďže rozsudkom súdu prvej inštancie č.k. 17C/129/2012 - 103 zo dňa 04.02.2013, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 02.10.2014, súd vyhovel žalobe žalobcu, ktorý bol v konaní oslobodený od platenia súdneho poplatku, pričom žalovaní v 1., 2. a 4. rade neboli v priebehu konania oslobodení od platenia súdnych poplatkov. Len žalovanej v 3. rade súd uznesením č.k. 42Ro/365/2011 - 49 zo dňa 05.04.2012 priznal oslobodenie od súdnych poplatkov.

7. Proti výrokom rozsudku o trovách konania podala odvolanie žalovaná v 3. rade v zmysle § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p., t.j. že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, ktoré odôvodnila neúčelnosťou náhrady za stratu času právneho zástupcu žalobcu vo výške 896,24 eur ktoré má znaky neprimeranosti, vychádzajúc z toho, že žalobca je štátna inštitúcia a má k dispozícii vlastné prostriedky na financovanie svojej účasti v súdnych konaniach, keďže vykonáva právnu agendu a ide o uplatňovanie trov právneho zastúpenia v konaní so spotrebiteľmi, kde je vyžadovaná zvýšená ochrana spotrebiteľa, pričom žalovaní majú postavenie v tomto konaní slabšej strany, a to spotrebiteľa.

Navrhovala, aby odvolací súd napadnuté výroky uznesenia zmenil tak, že neprizná žalobcovi náhradu trov konania.

8. Odvolanie včas podal aj žalovaný v 4. rade a mal za to, že v prejednávanej veci boli naplnené podmienky pre postup podľa § 150 O.s.p. Súd vec vecne nesprávne právne posúdil keď vychádzal z toho, že všetci žalovaní tvoria nerozlučné procesné spoločenstvo, nakoľko ide o plnenie peňažných záväzkov, kde sú solidárne zaviazaní dlžníci vždy samostatne ako procesní spoločníci. Teda ak z hmotného práva plynie „spoločne a nerozdielne“, resp. „plnením jedného v rozsahu plnenia zaniká povinnosť iného“, nejde o nerozlučné procesné spoločenstvo (viď rozsudok NS SR sp.zn. 3Obdo/38/2007 zo dňa 24.07.2008). Podotkol, že žalovaný v 4. rade odpor proti platobnému rozkazu nepodal, podala ho len žalovaná v 3. rade a preto mal platobný rozkaz nadobudnúť voči žalovanému v 4. rade právoplatnosť a nebol dôvod, aby žalobca voči nemu presadzoval opodstatnenosť žalobného návrhu ďalšími procesnými úkonmi, v prípade ktorých tak ako to citoval a konkretizoval, dochádzalo k navyšovaniu trov konania. Preto by bolo nespravodlivé, aby bol zaviazaný na náhradu aj týchto špecifikovaných trov žalobcu, pričom sú v danej veci naplnené aj dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 150 O.s.p. v tom znení, aby súd žalobcovi nepriznal náhradu týchto trov konania voči žalovanému v 4. rade. Keďže žalovaný v 4. rade sa až na základe súdneho konania v predmetnej veci dozvedel, že žalovaní v 1. a v 2. rade ako dlžníci si nespĺnili svoju povinnosť uhrádzať dlh riadne a včas a dostali sa do omeškania. Preto žalovaný v 4. rade svojim správaním nedal príčinu na podanie návrhu na začatie konania a pravdepodobne iba on zaplatí žalobcovi žalovanú istinu s príslušenstvom, keďže z vlastnej iniciatívy oslovil žalobcu s úmyslom dohodnúť sa s ním na úhrade dlžnej sumy formou splátok s tým, že dňa 23.11.2015 došlo aj k uzavretiu dohody o splátkach. Vychádzal aj z toho, že z poskytnutého úveru žalobcom žalovaným v 1. a 2. rade, žalovaný v 4. rade nemal nikdy žiaden profit, čo pre neho je obrovská finančná záťaž, ako aj zodpovednosť ako ručiteľa. Poukazoval na svoje finančné problémy, keďže jeho príjem je vo výške 600,- eur a má vyživovacie povinnosti voči svojim deťom, pričom spláca úvery. Zdôrazňoval na neúčelnosť trov konania a možnosť využiť železničnú dopravu, čo je menej nákladné ako použitie motorového vozidla právnym zástupcom žalobcu. Zastával názor, že v tomto konaní vystupuje ako spotrebiteľ domáhajúci sa ochrany svojich práv a preto by mal byť v zmysle ust. § 4 ods. 2 písm. za) zákona č. 71/1992 Zb. od súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov od platenia súdneho poplatku oslobodený, keďže predmet sporu sa týka práva povinnosti, ktoré majú svoj základ v zmluve o poskytnutí podpory vo forme úveru č. 803/4139/1997, ktorá vykazuje znaky spotrebiteľskej zmluvy. Ide o adhéziu zmluvu a spotrebiteľ do nej dopĺňa len niektoré nevyhnuté údaje (viď uznesenie NS SR sp.zn. 4Obdo/45/2012, s poukazom na čl. 59 ods. 2 Ústavy SR a rozhodnutie NS SR sp.zn. 4Cdo/268/2005). Navrhoval, aby odvolací súd zmenil napadnuté uznesenie tak, že žalobcovi neprizná voči žalovanému v 4. rade právo na náhradu trov konania s tým, že žalovaný v 4. rade nie je povinný zaplatiť súdny poplatok za návrh na začatie konania vo výške 768,50 eur na účet súdu prvej inštancie.

9. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaných uviedol, že právnym zástupcom uplatnená náhrada za stratu času vykazuje potrebnú účelnosť, keďže právny zástupca musí rátať s určitou časovou stratou pri zúčastnení sa na jednotlivých pojednávaniach, na čo má nárok v súlade s vyhl. MS SR č. 655/2004 Z.z. S odkazom na ust. § 15 písm. a), d), § 16 ods. 4, § 17 ods. 1 podotkol, že ním uplatnené trovy právneho zastúpenia boli vyčíslené v plnom súlade s predmetnou vyhláškou a zákonom, keďže všetky úkony vykonávané v tejto právnej veci neboli vykonávané v sídle advokáta. Čo sa týka ďalšej odvolacej námietky poukazoval na uznesenie NS SR zo dňa 29.09.2015 sp.zn. 4MCdo/16/2014 a to Ústavou SR zaručené právo na právnu pomoc, ktorú nie je možné vymedziť kategóriou subjektov, ktorá by tak z hľadiska právneho zastúpenia mala odlišné postavenie s tým, že medzi žalobcom a žalovanými nikdy nevznikol spotrebiteľský vzťah, keďže ich zmluva sa riadila ustanoveniami Obchodného zákonníka. Zároveň poukazoval na to, že odvolanie proti napadnutému uzneseniu bolo žalovanou v 3. rade podané po uplynutí odvolacej lehoty. Navrhoval, aby odvolací súd potvrdil napadnuté uznesenie ako vecne správne a priznal žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania.

10. Žalovaní v 3. a 4. rade sa k vyjadreniu žalobcu nevyjadrili.

11. Krajský súd ako odvolací súd (§ 34 Civilného sporového poriadku účinného od 01.07.2016, ďalej len „CSP“), prejednal odvolanie žalovaných v 3. a 4. rade ako podané včas oprávnenými osobami proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 380 ods. 1, 2 CSP, ako aj v zmysle § 206 ods. 2 posledná

veta O.s.p., od 01.07.2016 v zmysle § 367 veta druhá CSP, keďže určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu, t.j. ide na strane žalovaných o nerozlučné spoločenstvo v zmysle § 91 ods. 2 O.s.p., keďže v danej veci nie je naplnený predpoklad v zmysle § 91 ods. 1 O.s.p., že každý zo žalovaných koná sám za seba, keďže Zmluvu o úvere č. 803/4139/1997 zo dňa 20.02.1998 uzavreli ako dlžníci žalovaní v 1. a 2. rade a žalovaný v 4. rade spolu so žalovanou v 3. rade (švagrinou žalovaného v 1. rade) ako ručiteľia v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona č. 124/1996 Z.z. o štátnom fonde rozvoja bývania v zmysle právneho posúdenia súdom prvej inštancie podľa § 497, § 504, § 303 a § 306 ods. 1 Obchodného zákonníka (ďalej len „ObZ“), čo ani žiadna zo strán vo veci samej nespochybňovala (viď aj rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 11Co/374/2013 - 131 z 30.07.2014, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 02.10.2014) a preto odvolacie námietky žalovaných v smere nenaplnenia predpokladov nerozlučného spoločenstva v kontexte spotrebiteľského charakteru uzavretej zmluvy o úvere sú vo veci právne irelevantné a preto odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalovaných v 3. a 4. rade nie je dôvodné.

12. Žalovaní v 3. a 4. rade podali proti výrokom rozsudku o trovách konania odvolanie ešte za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku.

13. Podľa ust. § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konanie začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti (t.j. 01.07.2016). Podľa ust. § 470 ods. 2 prvá veta CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

14. Žalovaní v 3. a 4. rade podané odvolanie proti všetkým výrokom napadnutého uznesenia odôvodňovali podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a), d) a f) v spojení s § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p., od 01.07.2016 v zmysle § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP.

15. Odvolací súd uvádza, že správne, podrobné a presvedčivé sú dôvody napadnutého uznesenia, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP), keďže ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie vo veci a preto sú odvolacie námietky žalovaných v 3. a 4. rade nespôsobilé prívodiť zmenu ani zrušenie napadnutého uznesenia.

16. Odvolací súd k dôvodom odvolania napadnutého uznesenia dopĺňa tieto skutočnosti:

17. Odvolací súd s poukazom na právoplatné rozhodnutie vo veci samej kde vzniknutý právny vzťah medzi stranami sporu bol posúdený v rámci ustanovení Obchodného zákonníka k inštitútu ručenia dodáva, že Obchodný zákonník pre záväzkové vzťahy vyplývajúce z obchodných vzťahov má osobitnú právnu úpravu (§ 303 až § 312 ObZ). Vo väzbe na právnu úpravu Obchodného zákonníka je potrebné dať do pozornosti ustanovenia § 261 os. 3 ObZ, z ktorých je zrejmé, že zmluva o úvere (§ 261 ods. 3 písm. d) ObZ), ktorej plnenie býva najčastejšie zabezpečené ručiteľským záväzkom, je svojím charakterom tzv. absolútnym obchodom, čo znamená, že vždy budú podliehať režimu Obchodného zákonníka. Vo väzbe na ustanovenia § 261 od. 4 ObZ to znamená, že aj zabezpečenie ručením sa v prípade úverovej zmluvy bude riadiť ustanoveniami Obchodného zákonníka (viď vec sp.zn. 4Obo/115/1999, R/11/2001, NS SR) a to s poukazom aj na viazanosť právoplatným rozhodnutím súdu v zmysle § 159 O.s.p. Preto neprichádza do úvahy posúdenie danej veci v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka v zmysle spotrebiteľského charakteru veci.

18. K námietke žalovaného v 4. rade týkajúcej sa toho, že žalovaní sú v postavení samostatnom, nie ako nerozluční spoločníci, odvolací súd poukazuje na uznesenie NS ČR sp.zn. 28Cdo/4678/2010 v tom znení, že nerozlučným spoločenstvom je treba chápať situácie, kde sa z povahy veci účinnok rozsudku vzťahuje na všetkých spoločníkov rovnako. Tí sa preto nemôžu od seba procesne odlúčiť, ani nemôžu postupovať v konaní každý inak, a preto sa úkony jedného spoločníka vzťahujú i na ostatných nerozlučných spoločníkov a zaväzujú ich, a preto aj odvolanie podané len jedným z dvoch žalovaných, ktorým bola uložená povinnosť plniť spoločne a nerozdielne, má odkladný účinok aj vo vzťahu k tomu žalovanému, ktorý odvolanie nepodal; a povinnosťou odvolacieho súdu v takomto prípade je preskúmať celý rozsudok súdu prvého stupňa (R4/2004), dávajúc do pozornosti aj rozhodnutie NS ČR sp.zn. 7Cdo/150/1993 v znení nariadenia uloženia povinnosti súdom dlžníkovi a ručiteľovi na zaplatenie celého dlhu v jednom rozhodnutí v tom znení, že plnením jedného z týchto povinných, zaniká v rozsahu toho plnenia povinnosť ostatných, t.j. spoločne a nerozdielne, čo zákon umožňuje, zo zákona v prípade

úhrady celej prisúdenej pohľadávky ručiteľom, pričom v odvolaní žalovaný v 4. rade uviedol, že sa dohodol so žalobcom na splácaní žalovanej istiny s príslušenstvom (viď Dohoda o splátkach zo dňa 23.11.2015). Ak sa to stane, prichádza do úvahy zmysle § 550 OZ oprávnenosť ručiteľa požadovať od dlžníka náhradu za plnenie poskytnuté veriteľovi.

19. Apeluje na rozhodnutie Cpjf 62/1973 R2/1975 (NS SR) v tom znení, že úprave ručenia v Občianskom zákonníku nezodpovedá ani taký výrok rozsudku, ktorý vyslovuje záväzok dlžníka a ručiteľa ako spoločný a nerozdielny, ktoré neberie zreteľ na to, aby veriteľ nemohol byť uspokojený dvakrát tým istým plnením, hoci jedného na základe plnenia z dlžoby a druhého na základe plnenia ručiteľského záväzku, a preto musí súd v záujme určitosti výroku rozsudku vyjadriť povinnosť obidvoch žalovaných (dlžníka i ručiteľa) zaplatiť veriteľovi tú istú sumu s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká do výšky plnenia povinnosť druhého žalovaného. Vzhľadom na osobitnú úpravu ručenia a na povahu právneho vzťahu medzi veriteľom a dlžníkom a veriteľom a ručiteľom treba pokladať za vecne správny výrok rozsudku o žalobe veriteľa proti dlžníkovi a ručiteľovi v tom znení, že „žalovaní sú povinní zaplatiť žalobcovi“ istinu a príslušenstvo v stanovenej lehote s tým, že „plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhého žalovaného“. Takýto výrok rozsudku bráni tomu, aby veriteľ mohol dosiahnuť to isté plnenie dvakrát a odstraňuje pochybnosti, ktoré by inak mohli nastať pri výkone rozhodnutia, lebo takto už v základnom konaní o veci samej sa riešia hmotnoprávne otázky základného nároku. Pri takejto formulácii nezakladá súdne rozhodnutie v rozpore s hmotnoprávnym základom veci dva samostatné výroky o povinnosti dlžníka a ručiteľa zaplatiť veriteľovi rovnakú sumu s príslušenstvom s tým, že v dôvodoch rozhodnutia je potrebné uviesť, že určitú sumu, ktorú vo výroku prisúdil spolu s príslušenstvom, je jeden zo žalovaných povinný zaplatiť ako dlžník veriteľa a druhý ako ručiteľ dlžníka. Vychádzajúc z akcesorického charakteru právneho vzťahu medzi dlžníkom a ručiteľom, v danom prípade neprichádza do úvahy žalovaným v 4. rade uvádzaná skutočnosť, že nakoľko on proti platobnému rozkazu nepodal odpor, sú ďalšie právne úkony žalobcu voči nemu neúčelne vynaložené a preto by nemal byť súdom zaviazaný na ich úhradu v dôsledku naplnenia predpokladov výnimočnosti vo veci, vzhľadom k jeho osobe v zmysle § 150 O.s.p., berúc do úvahy to, že jeho príjem je vo výške 600,- eur a má vyživovaciu povinnosť voči trom deťom, ako aj to, že spláca úvery (viď uznesenie NS SR z 31.03.2010 sp.zn. 1MObdo V/19/2008, so zreteľom aj na odvoláciu námietku žalovanej v 3. rade, že samotná skutočnosť, že ako poplatník bola oslobodená od súdneho poplatku, nezakladá dôvod pre použitie ust. § 150 O.s.p.).

20. Nepriznanie náhrady trov konania vo výnimočných prípadoch bolo do 30.6.2016 upravené v ust. § 150 ods. 1 O.s.p. a s účinnosťou od 1.7.2016 je potrebné túto otázku posudzovať podľa ust. § 257 CSP. Dôvody hodné osobitného zreteľa aj podľa tohto novoučinného zákonného ustanovenia spočívajú buď v dôvodoch týkajúcich sa strany sporu alebo v okolnostiach prejednávaneho sporu. Vždy je pritom potrebné zvážiť okolnosti konkrétneho prípadu tak na strane toho, v čí prospech má byť toto ustanovenie použité, ako aj na strane toho, komu inak prislúchajúci nárok nie je priznaný. Aplikácia tohto ustanovenia prichádza do úvahy vo výnimočných prípadoch a má slúžiť k odstráneniu neprimeranej tvrdosti. Úvaha súdu, že ide o výnimočný prípad a či sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vychádzať z posúdenia všetkých okolností konkrétneho sporu. Výnimočnosť prípadu musí byť v rozhodnutiach náležite odôvodnená. Pri skúmaní existencie podmienok hodných osobitného zreteľa treba prihliadnuť v prvom rade k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom strán sporu, pričom treba zohľadniť aj pomery tej strany, ktorej by inak patrila náhrada trov konania z toho hľadiska, aký bude dopad rozhodnutia v zmysle § 257 CSP na jej majetkové pomery. Aj keď to ust. § 257 výslovne neuvádza, vychádzajúc z doterajšej dlhodobo jednotnej praxe významnými z hľadiska aplikácie ust. § 257 budú tiež okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku na súde, postoj strán v priebehu konania a prípadne ďalšie okolnosti.

21. Splnenie podmienok pre aplikáciu ust. § 257 CSP súd skúma ex off, teda aj bez návrhu strany sporu, ako to bolo aj v doterajšej praxi, zvlášť vzhľadom na situáciu, že od 1.7.2016 súd rozhoduje o nároku na náhradu trov konania ex off. Z úradnej povinnosti preto musí skúmať aj prípadné (ne)splnenie podmienok v zmysle ust. § 257 CSP.

22. Vzhľadom k hore uvedeným skutočnostiam v danej veci odvolací súd nevzhladol naplnenie predpokladov v zmysle § 257 CSP spočívajúcich v dôvodoch hodných osobitného zreteľa, keďže skutočnosti, ktorými žalovaný v 4. rade odôvodňoval aplikáciu § 150 O.s.p. (od 01.07.2016 § 257 CSP), tieto zákonné predpoklady nenapĺňajú.

23. Nakoľko v konaní s poukazom na právoplatné rozhodnutie vo veci, v konaní nebol naplnený charakter spotrebiteľského sporu, žalovaný v 4. rade v konaní nevystupuje ako spotrebiteľ a preto neprichádza do úvahy v zmysle § 4 ods. 2 písm. za) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov u žalovaného v 4. rade oslobodenie od platenia súdneho poplatku.

24. Odvolací súd poukazuje na účelnosť preukázaných trov konania, keďže úkony právnej pomoci právneho zástupcu žalobcu smerovali k vyhovneniu žalobe žalobcu a teda k jej dôvodnosti a súdom boli správne priznané v zmysle citovaných ustanovení Vyhlášky MS SR č 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Preto sú odvolacie námietky týkajúce sa, že ide o štátnu inštitúciu, v rámci ktorej sa vykonáva právna agenda, v kontexte vzniknutých aj cestovných náhrad a náhrad za stratu času, keďže právny zástupca cestoval z Piešťan, s možnosťou využitia železničnej dopravy namiesto motorového vozidla, čo je menej nákladné, právne irelevantné a nedôvodné (viď aj uznesenie NS SR z 09.11.2010, sp.zn. 5MCdo/21/2009).

25. Vzhľadom k hore uvedeným skutočnostiam odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil uznesenie ako vecne správne.

26. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1 CSP. Žalobca bol v odvolacom konaní plne úspešný a preto má nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania. Neúspešní žalovaní nemajú nárok na náhradu trov odvolacieho konania a preto odvolací súd priznal žalobcovi proti žalovaným plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania s tým, že plnením tohto nároku jedným zo žalovaných žalobcovi, zaniká povinnosť ostatných žalovaných na plnenie voči žalobcovi s tým, že žalovaní v 1. a 2. rade sú v postavení dlžníkov a žalovaní v 3. a 4. rade vystupujú ako ručiteľia. Keďže odvolací súd priznal žalobcovi proti žalovaným plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania, do úvahy prichádza ďalší procesný postup v zmysle § 262 ods. 2 CSP a to rozhodnutie súdu prvej inštancie o výške priznaného plného nároku na náhradu trov odvolacieho konania v tom znení, že plnením jedného zo žalovaných v 1. až 4. rade žalobcovi, zaniká povinnosť ostatných žalovaných na plnenie voči žalobcovi.

27. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0. (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).